

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρόμονται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ κα. ε Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σιώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἁπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὁδὸς Μουσῶν 11

Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματὸσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρέπει νὰ ὑπανδρεύωνται αἱ πτωχαί. Ἀπάντησις εἰς τὸ ἄρθρον: Αἱ πτωχαὶ νύμφαι (ὑπὸ Ἀθηναίας ἀναγνωστρίας). — Ποῖαν ἐκ τῶν παλαιῶν γυναικῶν πρέπει νὰ μιμῶνται αἱ σύγχρονοι (ὑπὸ Ἑρανιστρίας). — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Τὸ προμηθευτικὸν ἁμάρτημα (IX ἄσμα ἐκ τοῦν Ἀπολεσθέντος Παραδείσου τοῦ Μίλτωνος). — Ἡ ἐγδίκησις (ὑπὸ δος Εἰρήνης Ζαβιτσάνου). — Γυναικεία κίνησις. — Ἐορτὴ Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος. — Βιβλία. — Θεάτρον. — Εἰδοποιήσεις. — Ὁ δρόμος τοῦ χωριοῦ, ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη. Ἐπιφυλλίς.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΥΠΑΝΔΡΕΥΩΝΤΑΙ ΑΙ ΠΤΩΧΑΙ ;

Ἀξιοτίμος Κυρία Διευθύντρια,

Εἰς τὸ φύλλον τῆς ἀγαπητῆς Ἐφημερίδος μετὰ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ κύριον ἄρθρον σας εὐλογεῖτε δι' ὠρῶν λέξεων τὴν μνήμην ἐκείνου, ὅστις ἀφῆκε κληροδοτήματα ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως πτωχῶν κοριτσιῶν.

Τὸ ἄρθρον σας, Κυρία μου, τελειοῦνται μὲ τὸσον ἐνθουσιασμόν, καὶ διὰ τῶν γραμμῶν σας ἐκείνων ζωγραφίζετε μὲ τὸσον λυρισμὸν τὸ κκλόν, τὸ ὁποῖον θὰ προκύπτῃ ἐκ τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πτωχῶν αὐτῶν κοριτσιῶν, ὥστε ὅσοι σας ἀνέγνωσαν, ἀναντιρρήτως θὰ ἠύχοντο νὰ ἦσαν περὶ πλοῦσιον, διὰ νὰ συντελέσουν εἰς τὸ μέγα αὐτὸ καλόν, τὸ ὁποῖον μὲ τὸσον ζωηρὰ χρώματτα ζωγραφίζετε.

Ἄλλ' ἐγὼ, ἡ ὁποία ἔχω ἐξ ἰδίας πείρας ἀντίληψιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πτωχῶν γάμων, ἐγὼ ἡ ὁποία ἠγωνίσθη καὶ ἐπάλαισα κατὰ τῆς πτωχείας, ἡ ὁποία μὲ τὰς σιδηρᾶς ἀρπάγας τῆς κατεσπάραξε τὰς σάρκας μου καὶ κατεκομμάτιασε μέσα μου ὄχι πλέον τὸ ὄνειρον τῆς εὐτυχίας, ἀλλὰ καὶ τὸ τελευταῖον τῆς ἐλπίδος μόριον, ἐγὼ, κυρία μου, ἐν εἶχα τὴν δύναμιν νὰ καταρῶμαι, θὰ κατηρώμην ὅλας τὰς πτωχὰς γυναῖκας καὶ ὅλους τοὺς πτωχοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἀποφασίζουσι καὶ νυμφεύονται.

Τὰ πτωχὰ σπιτάκια, Κυρία μου, δὲν εἶναι, ὡς ποιητικὰ τὰ ζωγραφίζετε, θερμὰ φωλεαὶ ἀγάπης, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀντηχοῦν τερετίμηκτα νεοσσῶν μόνον, καὶ ἀπὸ τὰς ὁποίας δημιουργοῦνται τόσοι βρῦχιοι δι' ἐργασίαν καὶ τόσα στόματα διὰ προσευχῆν. Ὅχι. Τὰ πτωχὰ σπιτάκια εἶναι τόσαι ὑποδιαίρεσις τῆς κολάσεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόνον θρῆνοι καὶ κραυγαὶ καὶ ἀναθέμηκτα ἀντηχοῦν. Τὰ πουλάκια τερετίζουσι εἰς τὰς φωλεὰς τῶν ἀλλὰ ὁ μεγάλος Θεὸς ἔχει παντοῦ σκορπισμένην τὴν τροφήν τῶν ἄφθονον καὶ ἡ περωτὴ μητέρα τῶν δὲν ἔχει παρὰ νὰ πετάξῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ τὴν συλλέξῃ καὶ νὰ τοῦς τὴν φέρῃ. Ἄλλ' οἱ ἀνθρώπινοι νεοσσοί, κυρία μου, εὐθὺς ὡς πέσουν εἰς τὴν γῆν ἀντιπροσωπεύουσι δαπάνην καθημερινὴν τοῦλάχιστον μιᾶς δραχμῆς. Ἀντιπροσωπεύουσι ἀκόμη καὶ ἐν ἡμερομίσθιον τῆς μητέρας, ἡ ὁποία δὲν ἠμπορεῖ νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ σπιτὶ τῆς, ἀλλ' οὔτε νὰ ἐργασθῇ εἰς οἰκονομικὴν ξένην ἐργασίαν. Καὶ οἱ νεοσσοὶ αὐτοὶ εἰς τὰ πτωχὰ σπίτια, ὅπου ὁ ἔρως κατ' ἀνάγκην περιορίζεται μεταξὺ τῶν δύο συζύγων μόνον, αὐξάνουσι καὶ πληθύνονται μὲ τρόπον ἀπελπιστικὸν διὰ τὰ οἰκονομικὰ μέσα τῶν πτωχῶν.

Δυστυχῶς δὲ, ὡς προείπομεν, ὅλα αὐτὰ τὰ νέα στόματα δὲν γίνονται μόνον διὰ τὴν προσευχῆν· εἶνε μάλιστα τὸ τελευταῖον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον κἀμνον. Ἄλλ' οὔτε διὰ τὸ ἄσμα, ὅσον χριτωμένα καὶ ἂν εἶναι. Γίνονται διὰ νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν. Καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχῃ τροφή, τότε αἱ κραυγαὶ καὶ αἱ θρῆνοι καὶ οἱ ὀλολυγμοὶ τῶν ἀποτελοῦν διὰ τὰ μητρικὰ ὄματα καὶ διὰ τὴν μητρικὴν καρδίαν τὰς ἀγρίας συμφωνίας τῆς κολάσεως, τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Δάκνης ἠμύτησε νὰ περιγράψῃ.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς τροφῆς, ὁ κκλὴς Θεὸς ἄφητε γυμνὸν τὸν ἀνθρώπον, ἐνῶ ἐδημιούργησε καὶ τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ψάρια καὶ τὰ ἐρπετὰ μὲ ὠρατὴ καὶ πολυτελῆ καὶ ἀνάλογα πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν ἐνδύματα. Πρέπει λοιπὸν ἡ μητέρα ἢ πτωχὴ νὰ φροντίζῃ καὶ δι' αὐτὰ. Καὶ ὅταν δὲν ἔχη, τότε

τά μικρά τὰ άτυχή μεταβάλλονται από κοιλίες εύμορφες εις ρυπαρά και ριγοῦντα και κουρελιασμένα όπλα, τὰ όποια οὔτε χάρμα τῶν μητρικῶν οφθαλμῶν γίνονται, οὔτε στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ, οὔτε έγκαλλώπισμα τῆς ανθρωπότητας. Κακοτρεφόμενα δὲ και γυμνά και ρυπαρά πίπτουν πρώτα θύματα όλων τῶν μολυσμάτων και όλων τῶν ασθeneiῶν και έάν ο θάνατος δέν τὰ απαλλάξει τῆς φρικώδους αὐτῆς ζωῆς, μένουν ανάπηρα και ασθeneικά και μαρμαμένα διά πάντοτε.

Και έτσι, κυρία μου, οί δι' έργασίαν βραχίονες μένουν μόνον όνειρον και τὰ νοσοκομεία και τὰ πτωχοκομεία και τὰ άσυλα, όσον και αν πολλαπλασιάζονται δέν θά γείνουν ποτέ αρκετά διά νά περιλάβουν όλην τήν αθλιότητα, ή όποία περιφέρεται εις τους δρόμους και σήπεται μέσα εις τās τρώγλας και μαρτυρεῖ μέσα εις τὰ ύγρά και ανήλια ύπόγεια.

Αὐτά, κυρία μου, ένόμισα καθήκόν μου νά σας γράψω, διότι φοβοῦμαι ότι, χωρίς νά τὸ θέλετε, θά εκάμετε μέ τὰ γραφόμενά σας πολλῶν πτωχῶν νέων κοριτσιῶν τās καρδιάς νά σκιρτήσουν διά τὸ όνειρον τοῦ γάμου ύπό οίουσδήποτε όρου, αδιάφορον. Και ότι σεῖς ή όποία επί μίαν τώρα δωδεκαετηρίδα όλόκληρον αγωνίζεσθε μέ όλην σας τήν ψυχήν διά τήν ευτυχίαν τοῦ φύλου μας και διά τήν βελτίωσιν τῆς θέσεώς του, διά πρώτην φοράν έως θά γίνεσθε εκούσιος παρκαίτιος δυστυχίας.

Συνειθίσατε, κυρία μου, τās γυναϊκάς μας και τὰ κοριτσιά μας μέ τήν ιδέαν νά μη θεωροῦν τὸν γάμον, ως τὸν μόνον και απαραίτητον περιορισμόν των. Έπιμείνατε εις τās αρχάς σας και εις τήν ευεργετικήν δράσιν σας ύπὲρ τῆς αναπτύξεως τῆς γυναϊκός και ύπὲρ τῆς εργασίας τῆς γυναϊκός εις πάντα κλάδον, ανοιξατέ τῆς όσουσ ήμπορεῖτε περισσοτέρους δρόμους δράσεως και περισσότερα και εντιμότερα στάδια εργασίας, ως τόνσον ευγενώς τὸ επιδιώκετε και τὸ κατορθώνετε, αλλά μη κηρύττεσθε ύπὲρ τοῦ γάμου τῶν πτωχῶν.

Όταν αἱ γυναϊκες και τὰ κοριτσιά μας μάθουν νά κάμνουν χρῆσιν τῶν δέκα των δεκτύλων και τοῦ νοῦ και τῆς ψυχικῆς δυνάμεώς των, τότε δέν θά μαρκίνωνται εκτός τοῦ γάμου, άλλ' οὔτε δέν θά γίνωνται γελοῖα, άλλ' οὔτε θά πάσχουν από γεροντοκοροφιδίαν, όπως πάσχουν σήμεραν. Τότε θά μένουν ανθρωποι μέ δικαιομάτα επί σχετικῆς ευτυχίας τῆς ζωῆς, και μέ προορισμόν νά μη δημιουργοῦν τοῦλάχιστον τήν δυστυχίαν γύρω των.

Μία Αθηναία αναγνώστριά σας.

ΠΟΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΝΑ ΜΙΜΗΘΟΥΝ ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ

«Μιμείσθε τās γυναϊκάς τῶν παλαιῶν καιρῶν» είναι έπωδός επαναλαμβανόμενη πάντοτε πρὸς τās νεωτέρας. Αλλ' έπειδή από τῆς ξανθῆς Εὐξας μέχρι τῆς τελευταίας ενδόξης γυναικός αἱ παλαιαί γυναϊκες είναι απειράριθμοι, ή εν Παρισίους εκδιδομένη ύπό γυναϊκῶν πολιτικῆς έφημερίς ή «Σφενδόνη» ή νοῖζε διά τῆς εύφρεστάτης συντακτρίας αὐτῆς κυρίας Μαρίας Λουίζης Νερὲν στήλην γνωμῶν, απαντῶντας εις τήν ερώτησιν: Ποίαν γυναϊκα τῶν παλαιῶν χρόνων προτείνετε ως παράδειγμα εις τās συγχρόνους;

Βεβαίως εις τήν ερώτησιν αὐτήν ύπῆρχε ποιὰ τις δύοσις πο-

νηρίας. Απηυθύνετο δὲ αὐτῇ πρὸς τās έπιφανεστέρας ανδρικές εζοχότητας τοῦ αἰῶνος

Ίδού μερικί εκ τῶν σχετικῶν απαντήσεων τῶν γνωστοτέρων έπιφανῶν τῆς Γαλλίας:

Ο Sully-Prudhomme προτείνει τήν Ίωάνναν δ' Αρκ, ο Jean Aicard τοῦ Figaro εκείνην παρ τῆς όποιας δύναται νά λεχθῆ: "Εμεινεν εις τὸν οἶκόν τῆς και εκλωθε τὰ έρια τῶν προβάτων τῆς. Ο Clovis Hugues ριζοσπάτης βουλευτῆς και ποιητῆς ταλαντεύεται μεταξύ τῆς Κορνηλίας, τῆς Ίωάννας δ' Αρκ και τῆς Αγίας Κλαίρης. Ο κ. Laisant ποιητῆς και φιλόσοφος ύποκλίνεται πρὸ τῆς Ίωάννας δ' Αρκ εις τήν αρχαιότητα ύποδεικνύει τήν Υπακτίαν και εις τās τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ αἰῶνος θεωρεῖ τύπον ιδεωδῆ γυναϊκός τήν κ. Beecher-Stowe, τήν συγγραφέα τοῦ ανανάτου έργου τῆς «Καλύθης τοῦ Γέρου-Θωμά» δι' ής συντελεστή η άπελευθέρωσις τῶν σκλάβων εν Αμερικῆ. Ο Hector France προτείνει ως μητέρα: τήν Κορνηλίαν, ως σύζυγον τήν γυναϊκα τοῦ Σαβίνου Έπονίην, ήτις εκλείσθη μετά τοῦ συζύγου τῆς οικιοθελῶς εις τήν φυλακήν δέκα έτη και συνεμερίσθη μέχρι τέλους τήν τύχην του ως πατριώτιδα τήν Ίωάνναν δ' Αρκ.

Ο Jules Claretie θέλει τήν Κορνηλίαν, τήν κ. Sevigné «τήν τιμῆν γυναϊκα και εζαίρετον μητέρα» και τήν κυρίαν Roland. Ο κ. Ohnet θέλει επίσης τήν Κορνηλίαν. Ο Κάρολος Durant, ο διάσημος ζωγράφος θέλει ως παράδειγμα όλας, όσαι ήγαπήθησαν τόνσον πολύ, όπως ο έρωσ των νά εμπνεύση μεγάλα έργα και μεγάλας πράξεις. Ο δικασμότερος γλύπτης προτιμᾷ τήν άγνωστον, τῆς όποιας εις μόνον ανήρ ή έπρόφερε τὸ όνομα. Ο Catulle Mendés εκείνην, ής οὔδεις γνωρίζει τὸ όνομα. Τήν καλήν οικοκυράν λέγει λακωνικῶς ο Francois de Curel. Και ο φιλόσοφος Ledrain: Τήν γυναϊκα τῆς Γραφῆς, τήν όποιαν τὰ υλικά συμφέροντα δέν συγκινούσι πολύ και ήτις εις τους ύπὲρ τῆς αληθείας αγῶνας τοῦ συζύγου της δέν λέγει ποτέ: ἀρκεί, κατάθεσε τὰ όπλα. Ο άββᾶς Lemire και Gayraud προτείνουν τήν Πενγκίν. Ο κ. Huysmans τās καλογραφίcas. Ο κ. Saint Saens τήν Εὐξαν. Ο κ. Reyser τήν Άγριππίαν. Ο κ. Rostan τήν Manon Lescaut. Ο Jules Lemaitre ύπὲρ τῆς γυναϊκός, ή όποία απέκτησε περισσοτέρων παιδιά. Ο κ. Barrès τήν κ. Στάελ και ο κ. Richerpin τήν βασίλισσαν τοῦ Σαββᾶ.

Ο κ. Poincaré συμβουλεύει νά μη μιμηθοῦν καμμίαν και ο νέος Ακαδημαϊκός Wandal συνιστᾷ ήποτικώτατα νά μιμηθοῦν αἱ σύγχρονοι τās γυναϊκάς τῆς «Σφενδόνης». Τελευταίως ο Aurelien Scholl λέγει ότι θά εύρισκε προτιμότερον, από τās γυναϊκάς τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ νά προτείνῃ ως παράδειγμα πρὸς απομίμησιν εις τās παλαιότερας.

Θά ήκούομεν και θά εδημοσιεύαμεν και ήμεῖς ευχαρίστως τήν γνώμην τῶν ιδικῶν μας γυναϊκῶν και ανδρῶν περί τοῦ τύπου τῆς Έλληνίδος είτε τῆς αρχαιότητος, είτε τῆς Έλληνικῆς Έπαναστάσεως, ή θά έθεταν πρὸς απομίμησιν πρὸς τās νεωτέρας. Από τῆς προσεχοῦς Κυρικῆς ανοίγομεν στήλην διά τās σχετικῆς απαντήσεις.

Έρανίστρια

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Βήματα διαβατῶν απέσπασαν τήν Μαρίαν από τήν ακάλην τοῦ συζύγου τῆς. Τοῦρκικα καφεπώλης, ο όποιος εις μίαν ξυλοκτισμένην παράγκαν, ολίγα βήματα ύψηλότερα από τήν έπαυλιν, κατεσκεύαζε τους καφές του και προσέφερε νερό δροσερό εις τους άραιούς επισκέπτας τοῦ Τσαμλιτζᾶ, διέβαινε μέ ένα τουρκόπαιδα, ο όποιος έσυρεν άλογον, δεμένο με σχοινί από τὸν λαϊμόν. Ο σκύλλος ήρχισε και πάλιν νά φωνάζη, αλλά μία φωνή και μία θωπέα τῆς Μαρίας τὸν ήσύχασαν.

Και τώρα, ειπεν ή Μαρία πρὸς τὸν ανδρα τῆς, σύρουσα αὐτόν από τὸ χέρι εις τὸ πρώτον μονοπάτι τοῦ κήπου. Τώρα, κύριε σύζυγέ μου, θά κάμης ένα μικρὸν γύρον μόνος σου, έως ότου εγὼ υπάγω νά ανοίξω και νά τακτοποιήτω ολίγον μέσα

Ο Κώστας συναφρωθή και ανοίγει τὸ στόμα του εις διαμαρτυρίαν. Αλλ' ή Μαρία τὸν διέκοψε: Σε παρακαλῶ, ειπε, σὺ τὸ ζητῶ ως τήν πρώτην χάριν. Και τὰ μάτια τῆς γεμάτα αγάπην και ευτυχίαν τὸν ήτένισαν σπινθηροβολούντα και τὸν ήνάγκασαν νά κατεβάσῃ τὰ ιδικά του.

Χωρίς δὲ νά περιμένη απάντησιν του, διηυθύνθη τρέχουσα πρὸς τὸ μικρὸν σπιτάκι. Εν τῷ μεταξύ έβγαζε τὰ γάντια τῆς, τὸ καπέλλο τῆς και είτε από φιλαρέσκειαν, είτε διότι πραγματικῶς τὰ μαλλιά τῆς τήν εκούραζαν καρφωμένα, είτε διότι τὸ καπέλλο τῆς τὰ συμπάρεσυρε, μαζῆ μέ τὸ καπέλλο αἱ δύο τῆς πλεξοῦδες έρρίφθησαν ως δύο χονδραὶ αλισιδες από μετάξι κάτω από τήν μέσην τῆς, έως τήν γραμμῆν τοῦ ποδογύρου τοῦ φορέματός τῆς.

Ο Μειμιδῶφ τήν παρηκολούθει μέ τὸ βλέμμα, ακίνητος εις τήν θέσιν, όπου τὸν ειχεν άφισει. Και χωρίς νά τὸ θέλη, μέ τὸν νοῦν του, αστραπιαίως εκάμε τήν σύγκρισιν μεταξύ τῆς Μαρίας αὐτῆς, ή όποία θά ήτο ιδική του μετ' ολίγον και εκείνης, μέ τήν όποιαν ειχε ζήσει τρελλός από έρωτα, τὰ δύο ωραιότερα τῆς ζωῆς του έτη. Η αναμνήσις αὐτῆ τὸν έτρόμαξε· και ενῶ ή Μαρία δέν έφαινετο πλέον, αὐτὸς έστρεψε τὸ βλέμμα γύρω του, ζητῶν νά περισπάσῃ τὸν νοῦν του εις άλλας σκέψεις. Αλλά όσον και αν προσεπάθει νά προσηλωθῆ εις τὸ ωραῖον ανθόπλεκτον μωσαϊκόν, τὸ όποιον ήτο στρωμένο εμπρὸς του, όσον και αν εζήτει μακρύτερα εις τὸν ορίζοντα, κάτω εκει εις τὸν ασήμενιον οφιν, ο όποιος έσύρετο και έστρεφετο μεταξύ τῆς Ασιανῆς και τῆς Ευρωπαϊκῆς οχθῆς, νά πνίξη, νά θάψη τās ιδέας του και τās αναμνήσεις του, δέν τὸ κατορθωνε.

Και όμως τὸ θέαμα, τὸ όποιον, αν και γνήσιος πολίτης— ειχε τώρα εμπρὸς του διά πρώτην φοράν, — ήτο τόνσον ωραῖον, ώστε ήδύνατο νά τοῦ διασκεδάσῃ πᾶσαν σκέψιν και νά θολώσῃ πᾶσαν άλλην τῆς μνήμης του εικόνα. Δυστυχῶς ο Μειμιδῶφ δέν ήτο θαυμαστής τῶν ωραίων τοπίων. Τὰ κάλλη τῆς φύσεως δέν έλεγαν τίποτε εις τήν ψυχῆν του. Όσον ήγαπᾶτο και έθαύμαζε μίαν καλοσυγυρισμένην αἴθουσαν, μέ ωραία έπιπλα, μέ γραφικὰ ντραπάρισματα, μέ μυρία κομψοτεχνήματα και bibelots, τόνσον ολίγον εζέυρε νά βλέπῃ τὰ μοναδικὰ κάλλη, τὰ όποια μέ τόνση γενναίότητα σκορπίζει ή φύσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως και εις τās εζοχάς τῆς και

εις τους λόφους τῆς και εις τās θαλάσσας τῆς. Δέν εζέυρε νά βλέπῃ εις πολὺ μεγάλον κύκλον. Είχε ζήσει εις το Σταυροδρομῖ, μικρὸν παιδί και εζῆσε μεγάλος εις τὸ Βερολίνον και εις τὸ Παρίσι, δηλαδή εις τὰ πυκνοκατοικημένα κέντρα, πάντοτε μέσα εις πολὺν κόσμον, και μέσα εις πολλήν ζωντανήν ζωήν και εις αιθούσας και εις λέσχας. Τὰ μάτια του ειχαν συνειθίσει νά βλέπουν εις τὸ ήμίφως τῶν βρῆων παραπετασμάτων και εις τους κλεισμένους ορίζοντας τῶν δρόμων τοῦ Σταυροδρομιοῦ. Τὸ άπειρον, ο αναπεπταμένος ορίζων, ο λευκός, ο αποτυφλωτικός ήλιος εκούραζαν τήν αντίληψιν του, τὸν έστενοχωροῦσαν, τὸν εκάμναν νά μη άγαπᾷ τήν εζοχήν. Ίδού διατὶ όχι μόνον ή ωραία φύσις δέν τὸν ειλικνευ αὐτὴν τήν στιγμήν, αλλά και νέκι σκέψεις διεδέχοντο τώρα πάλιν ή μία τήν άλλην. Η ιδέα ότι είναι υπανδρευμένος, ότι θά ζήσῃ μέ τήν νέαν εκείνην γυναϊκα εις τὸ μέλλον, και τὸ μέλλον αὐτὸ ήτο όλη του ή ζωή, ότι θά έφερν ευθύνas και θά ειχεν υποχρεώσεις και καθήκοντα, ή ιδέα αὐτή, τήν όποιαν έως τώρα δέν ειχε λάβει καιρὸν νά αντιμειωπίσῃ γυμνήν, σαφή, καθάρην, τὸν ανήσύχησε.

Απεροφνημένος από τās σκέψεις του αὐτάς έβλεπε τὸν εκούτον του ύπό τήν μορφῆν τοῦ πατρός του, μέ σοιφάκι μεταξωτόν, μέ παντόφλες κενητές και μέ κοιτωνίτην μακρὴν, και τοῦ έφαινετο, ως νά ήκουε τήν ιδικήν του φωνήν νά μουρμουρίζει, νά γκρυμιάζει, νά κάμνη αιωνίως παρκτηρήσεις, απαράλλακτα, ως εκάμνη ο πατέρας του. Και φαίνεται ότι ή εικὼν αὐτῆ ή φανταστική δέν τὸν ήχαρίσκει διόλου, διότι μολογῶν και μέ εκφρασιν αηδίας εις τὸ πρόσωπον, ανεφώνησεν ένα sacre . . . τὸ όποιον συνόδευσεν ανατιναχμός όλου του τοῦ σώματος, μία τοῦ στήθους και τοῦ θώρακος όλου πρὸς τὸ εμπρὸς κίνησις και εν είδος αναεωρήσεως τοῦ εκούτου του από πάνω έως κάτω, ως να πεισθῆ ότι ήτο ο ωραῖος νέος τοῦ Πέραν, ο άκμαῖος και ζωηρός ήρωσ τόνσον όνειρων νέων κοριτσιῶν και τόνσον πόθων και λατρείας νέων γυναϊκῶν.

Μετανοῶν δὲ πάλιν τώρα διά τήν βέβηλον αὐτήν, κατά τήν στιγμήν εκείνην σκέψιν του, δυσηρησγημένος μέ τὸν εκούτον του, θυμωμένος μέ τήν Μαρίαν, ή όποία τὸν άφησε τόνση ωραν μόνον μέ τὸν πειρασμόν έτων σκέψεων και τῶν αναμνήσεών του, εζεκίνησε διευθυνόμενος πρὸς τὸ μικρὸν οίκημα, τὸ όποιον κόκκινον ως ήτο και σκεπασμένον μέ πράσινα φυλλάματα, ωμοιάζε μίαν έρυθράν μεγάλην δέσμην από ρόδα κόκκινα ή από παπαρούνας τοῦ άγρου.

Όσον επλησίαζε πρὸς τὸ μικρὸν σπιτάκι, αἱ ιδέαι του αἱ κακίαι διεσκεδάζοντο και ή καρδιά του ήρχισε νά κτυπᾷ απαράλλακτα ως εις τήν πρώτην μετά γυναϊκός, συνέντευξιν ήν ειχεν εις τήν ζωήν του. Είχε καταληφθῆ από εν είδος συγκινήσεως, τήν όποιαν ποτέ άλλοτε δέν ειχεν αισθανθῆ. Πρὶν ή άρχίσῃ νά αναβαινή τήν μικράν κλίμακα, ή όποία έφερν εις εν ωραῖον πλατύσκαλον, εις εν είδος κρεμαστοῦ κήπου έσταμάτησε πρὸ τοῦ ωραίου θεάματος, τὸ όποιον τὸν ανέμενε. Εις τὸν εζώστην εκείνον, δι' οὔ εισήρχετό τις εις τὸ κυρίως οίκημα, τὸν υαλόφρακτον, τὸν όποιον έσκίαζαν από όλα τὰ μέρη, πυκνοπλεγμένοι κλάδοι κισσοῦ και γιασμελιῶν και καμπανέλας ειχε τοποθετηθῆ τράπεζα διά πρόγευμα πολυτελέστατα διεσκευασμένη. Τὰ λινά, ο κρύσταλλος, τὰ άργυρᾶ σκεῦη έπλαισιοῦντο μέ γκιρλάντες από ανθη λευκά, από ρόδα λευκά

τά όποια έμύριαν τον άέρα με τό γλυκό, τό μεθυστικό ζ-
ρωμά των. Δύο καθίσματα χαμηλά, σχεδίου άρχαίων τρικλί-
ων, στρωμένα με μεταξωτά προσκεφάλια διαφόρων χρω-
μάτων, κάτω παχύτατα χαλιά στρωμένα και εις τας δύο γω-
νίας του βάθους, δύο μεγάλα κινεζικά βάζα με φυτά των
τροπικών. Τό σύνολον ήτο τόσον δροσερόν, τόσον καλλιτεχνι-
κόν, έδεικνυε τόσον επίζητησιν τελείας ευτυχίας, αλλά συγ-
χρόνως και τόσον καλλισθησίαν, ώστε διά μιας, με έν αίσθη-
μα μεγάλης ευγνωμοσύνης και μεγάλης στοργής διεσκέλισε
τά τρία τέσσαρα σκαλοπάτια, τά όποια τον έχωρίζαν από τον
παράδεισον αυτόν.

Η Μαρία εις τό άκουσμα των βημάτων του έρρίφθη έξω,
άλλη τώρα, άγνωστός, με φόρεμα λευκίν μεταξωτόν, με λευκά
άνθη εις τήν κεφαλήν και εις τήν μέσην, με λευκά μεταξωτά
γοβάκια. Όχρα από συγκίνησιν, με τό ώρατον, ως άρχατον
χιτώνιον, περικόμιον, ως εύρέθη εις τό μέσον της άνθροπι-
μένης εκείνης σκιάδος, με τόσον ευτυχίαν διαχυμένην εις όλον
της τό πρόσωπον, με τόσον αγάπην εις τά ώρατα της μάτια,
ώμοιάζε νύμφην της άρχαιοτήτος, πρωρισμένην να σκορπίζη
γύρω της τήν χαράν και τον έρωτα.

Η νέα αυτή εκπληξίς, τό κάλλος αυτό τό όποιον διά πρώ-
την τώρα φοράν του άπεκαλύπτειο τόσον τέλειον, τόσον άρ-
μοικόν, τόσον διάφορον από τό κάλλος των γυναικων, τας
όποιας έβλεπε καθ' ήμέραν, τό κάλλος αυτό τό εξιδιαικευμένον,
τό όποιον ήκτινοδόλει ιδία και κατ'έξοχην τήν ζωήν του πνεύ-
ματος, και τήν αγνότητα της μεγάλης και ευγενούς ψυ-
χης, τό κάλλος αυτό έγέννησεν εις τήν καρδίαν του μαζή με τήν
αγάπην του και τήν ευλάβειαν τήν θερμήν και άφωρον λα-
τρείαν, ή όποια κατακλύζει τήν ψυχήν μας εις μοναδικάς της
ζωής μας στιγμάς.

Δέν ήμπόρεσε να της εΐπη ούτε μίαν λέξιν. Τήν έβλεπε
μόνον και τήν έβλεπε με θαυμασμόν και με άπειρον αγάπην.
Άφίθη να πέση επί του καθίσματος, πολύ ταραγμένος και
πολύ ευτυχής, επαναλαμβάνων τήν φράσιν : *órala εκπληξίς*,
ώς μόνον εκπληκτος να ήτο τήν στιγμήν εκείνην.

Η Μαρία έφερε τώρα τό καλαθάκι της, τό όποιον περιείχε
ολόκληρον ψυχρόν πρόγευμα : Sandwich από χαβιάρι και
χειρομέρι, σαρδέλες του κουτιού, άττακόν, πουλι ψητό κρύο,
μπουρενάκια, καρπούς και γλυκίσματα. Μία-φιάλη μικρά
Bordeau και άλλη Champagne. Όλα αυτά έτοιμα διά σερ-
βίρισμα. Και όταν τά έτοποθέτησεν όλα, τακτικά, με πολ-
λήν χάριν και καλλισθησίαν εις τά ώρατα από φαίαν χρυ-
σοστόλιστα πιάτα, εκάθισε και αυτή εις τήν θέσιν της με
ένα στεναγμόν άνακουφίσεως, ευχαριστημένη τώρα διά τό
ώρατον σύνολον και τήν επιτυχίαν του σχεδίου της. Τό γεύμα
του γάμου μας! πολύ πρωτότυπον γεύμα, ειπε, με φωνήν
χαμηλήν. Και χωρίς να χάση καιρόν ήρχισε να σερβίρη
τον άνδρα της.

Άλλ' ή πρώτη συγκίνησις ειχε τώρα παρελθει και ό Κώ-
στας έσηκώθη και με τήν άφελή χάριν, ή όποια τον διεκρινε
πάντοτε, της ειπε γαλλιστί : επιτρέψατε, επιτρέψατε ώραία
πυργοδέσποινα, να φιλήτω πρώτον τά θαυμάσια αυτά χέρια,
τά όποια με τόσον τέχνην εξεούρουν να συμπλέκουν τά άνη-
της ευτυχίας εις τον δρόμον της ζωής. Επιτρέψατε ακόμη να
επισκεφθώ τό μαγικόν αυτό παλατάκι και ίτωσ κάμει και δι'

έμέ τό θαύμα να εξέλθω από αυτό άντάξιος, του κάλλους της
νύμφης, ή όποια με φιλοξενεί.

Θαυμάσιον, ειπεν ή Μαρία, γελῶτα και άφίησκα και τά
δυσ της χέρια εις τά θερμά φιλήματα του συζύγου της. Με-
θυσμένη από χαράν, όλη άφημένη εις τήν αγάπην της, έσυρε
τώρα τον νεόν άνδρα εις τό έσωτερικόν του οικίσκου. Άλη-
θινόν μαγικόν παλατάκι και ως επίπλωσις και ως διακόσμηση-
σις. Οί τοίχοι όλοι και ή όροφή έργον των χειρών της Μαρίας.

Η Όθωμανίς εκατομμυριούχος πριγκίπισσα, εις ήν άνηκεν
ό οικίσκος εκείνος ειχεν άναθέσει εις τήν Μαρίαν να ζωγρα-
φήση τους τοίχους του, να τον στολίση ως ήθελε, χωρίς να
φεισθή χρημάτων. Και άφου τήν περασίμενην άνοιξιν έπέρα-
σεν εκει δύο μόνον μήνας, έλπίζουσα ότι θα έθεραπευετο από
τρομεράν μελαγχολίαν, εκ της οποίας έπασχε μετά τον θά-
νατον της μόνης κόρης της, εκάλεσε τήν Μαρίαν της παρέ-
δωκε τά κλειδιά και τήν άπεχειρέτισε. Έφυγε διά τήν Εύ-
ρώπην, όπόθεν, άγνωστον ήτο, ποτε θα επανήρχετο.

Άπετελειτο από δύο πατώματα τό ώρατον αυτό σπιτάκι.
τό ισόγειον περιελάμβανε τό μαγειρειον, τας αποθήκας, έντε-
λές διαμερίσμα της ύπηρεσίας. Έπάνω ήτο έν ευρύχωρον έστι-
ατόριον, έν ύπνοδωμάτιον και έν δωμάτιον λουτρού και καλ-
λωπισμού. Και επάνω επάνω ειχεν ένα πύργον, τό belvedere
ως τό έλεγεν ή Μαρία, όπόθεν τό θέαμα του Βοσπόρου και του
Μαρμαρά ήτο ίσως τό θαυμασιώτερον θέαμα του κόσμου.

(Έπεται συνέχεια) Μάξα

ΣΕΛΙΔΕΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΛΕΣΘΕΝΤΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ ΤΟΥ ΜΙΛΤΩΝΟΣ

Η ΠΡΟΜΗΤΟΡΙΚΗ ΑΜΑΡΤΙΑ

Όστω ώμίλησεν ό πατριάρχης του άνθρωπίνου γένους. Άλλ'
ή Εύα άν και ευπειθής επέμεινε. Είναι με τήν άδειάν σου,
ειπε, και ένθαρρύνομαι από τήν συνετήν σκέψιν, ήν διετύ-
πωσας με τας τελευταίας λέξεις σου. Μοι ειπες, ότι θα ήτο
δυσκολώτερον να άντι-αχθώμεν εις τήν μη προκληθείσαν δο-
κιμασίαν και οι δύο μας, διότι δέν θα ειμεθα προπαρσκευα-
σμένοι εις τοϋτο. Φεύγω λοιπόν με περισσώτερον θάρρος, άν
και δέν προβλέπω ότι τόσον υπερήφανος έχθρός θα άπηυθύ-
νετο πρώτον εις τον ασθενέστερον από τους δύο μας. Έάν
άπεπειράτο τοϋτο, θα άπεχώρει πλεον έντροπισμένος διά τήν
ήττάν του.

Ένω ώμίλει άπέσυρε ταυτοχρόνως άπαλά, άπαλά τό χέρι
της από τό χέρι του συζύγου της, και παρομοία προς πετα-
κίτην νύμφην του δάσους ή της ακολουθίας της Άρτέμιδος
έπηξε τό φύσμά της προς τό θαλέρν άλσος. Άλλ' ήτο υπερ-
τέρα της : εκ Δήλου θεάς και εις τας κινήσεις και εις τήν χα-
ρίεσσαν στάσιν της. Δέν είναι, ως εκείνη ώπλισμένη με τό-
ξον και κράνος, αλλά μόνον με εργαλεία νηπουρικής από τά
αρχέγονα εκείνα, τά όποια άνευ του πυρός ή πρωτογενής
τέχνης ειχε κατασκευάσει άπλα και άβλαβή, ή τά όποια ει-
χαν φέρει οι άγγελου προς τους ανθρώπους.

Στολισμένη ως ή Πομόνη και ή Δήμητρα ή Εύα ώμοιάζε
προς αυτάς, προς τήν Δήμητραν εις τό άνηθος της νεότητος,

παρθένον έτι της Περσεφόνης της θυγατρός του Διός. Ο Αδάμ
με τά θερμά βλέμματά του τήν παρηκολούθησε με ήδονήν
μέχρις ου διεκρίετο. Οχ έπεθύμει πολύ να ειχε μείνει πλη-
σίον του. Πολλάκις της επαναλαμβάνει τήν διαταγήν να γυρίση
γρήγορα, και πολλάκις εκείνη υπόσχεται ότι θα έχει επι-
στρέψει ακριβώς τήν μεσημβρίαν, διά να συλλέξη τους καρ-
πούς, ών ή γλυκύτης προκαλεί τήν όρεξιν διά τροφήν και διά
να απολαύση τήν μετά τό γεύμα άνάπαυσιν.

Ω! πόσον πλανήσας, πόσον άπατάσαι, δυστυχής Εύα,
διά τήν προμελετημένην επιστροφήν σου. Ω πρόξις βδελυρά!
Άπό της στιγμής αυτής δέν θα επανεύρης πλέον εις τήν
Έδην ούτε γλυκείαν τροφήν, ούτε ειρηνικήν άνεσιν. Υπό τά
γελαστά αυτά άλση, μεταξυ των θαυμασιων αυτών άνθέων
χεις στηθή παγίς, φθόνος καταχθόνιος άπειλεί να άνακόψη
τον δρόμον σου και να σε φέρη όπισω με άπόλειαν της άθω-
τητος, της πίστewς και της ευτυχίας σου.

Ναί, από τήν πρωινήν χαραυγήν ό έχθρός εξήλθεν από τήν
κρύπτην του υπό μωρήν όφειας με τήν έλπίδα ότι ενική
τύχη θα του παρέδιδεν ότι ζητεί : δύο μόνον πλάσματα,
εις τά όποια έμωσ περικλείεται ολόκληρος ή φυλή, ή ποθητή
λεία. Διατρέχει τά άλση, τά λειβάδια και εισδύει παντοϋ
δπου τό πυκνόν φύλλωμα σχηματίζει μαγικάς σκιάδας. Τους
ζητεί εις τας όχθας των πηγών και παρὰ τά δροσερά ρυάκια,
τά όποια ρέουν υπό τά δένδρα. Ζητεί και τους δύο. Άλλά
ποθεί ίλιώς τήν συνάντησιν της Εύας μόνης, μακράν του συ-
ζύγου της.

Δέν τονμάξ να έλπίση ότι θεωρεί τόσον δύσκολον, όταν
αΐφνης, σύμφωνα με τήν επιθυμίαν του, περὰ πᾶσαν προσδο-
κίαν του, βλέπει τήν Εύαν μόνην υπό νεφος όλον άρωμάτων.
Διεκρίνετο κατά τό ήμισυ μόνον τόσον τά πυκνά και πολύ
φυλλα ρόδα έκοκίνιζαν τον περι αυτήν χωρόν. Συχνά έκυπτε
διά να άνεγειρή τους μίσχους των άνθέων, των όποιων αι κε-
φαλαί, άν και πλουσίως χρωματισμένα με τά λαμπρότερα
έρυθρά και χρυσοκόνα χρώματα εκλιναν ως κουρασμένοι προς
τήν γήν. Η Εύα τά συνεκράτει δένουτα τους μίσχους των με
κλόνους μύρων : δέν έσκέπτετο ότι άνηος και αυτή εκ των ω-
ραιωτέρων έχανε τό καλλίτερον στήριμά της, τό όποιον ήτο
τόσον μακράν, έφ ή καταίγις ήτο τόσον πλησίον. Ο όφις έ-
σύρετο διά των δενδροστοιχιών, υπό τας κέδρους και τας δρυς
και τας δάφνας και έπροχώρει μετά τόλμης. Σύρεται μεταξυ
των δενδρουλλίων, άλλοτε κρυπτόμενος και άλλοτε μή. Πε-
ριτυλίσσεται και εις τους θάμνους και εις τά άνηθ, τά όποια
πλαισιούν τον δρόμον, τακτοποιημένα εκει από τήν Εύαν. Τήν
μαγικήν αυτήν διαμονήν δέν δύναται τις να συγκρίνη ούτε με
τους μυθώδεις κήπους του άνασθηθέντος Άδώνιδος, ούτε με
τους φημισμένους του Άλκινόου, του φιλοξενήσαντος τον υιόν
του γηραιού Λαέρτου, ούτε με τους κήπους εκείνους τους αλη-
θινούς, δπου ό σοφώτερος των βασιλέων άντήλασσε τόσον γλυ-
κειας θωπείας με τήν ώραϊαν σύζυγον, τήν όποιαν ή Αίγυπτος
του ειχε δώσει.

Ο Σατανάς θαυμάζει τον τόπον τοϋτον, αλλά θαυμάζει ά-
κόμη περισσότερο τήν Εύαν. Όπως άνηρωπος κλεισμένος πο-
λύν καιρόν εις πυκνοκατοικημένην χώραν, δπου ό άνήρ είναι μο-
λυσμένος από τους καπνούς των καπνοδόχων και τας δυσόσμους
αποπνοϊκας των λιμαναζόντων υδάτων, άν δροσεράν πριπίαν της

ανόϊζεις άναπνεύση τον άγρόν άέρα μικρού χωρίου, ή πρασί-
νου άγροκηπίου άντλεί ευχαρίστησιν από πᾶν πράγμα τό
όποιον συναντᾷ, αγαπή να άναπνήη τό άρωμα των σπάρτων,
του σανού, ό όποιος εις δέματα ξηραίνεται επί της γής, τήν
όσμήν της στάνης, των ποιμνίων και μαγεύεται από κάθε φω-
νήν και κάθε ήχον, άλλ'ό όποιος, άν, κατά καλήν του τύχην
συναντήση νέαν παρθένον με τήν χάριν νύμφης, βλέπει τά
πάντα ώραϊότερα ακόμη ως άντανακλώντα και τό ιδιόν της
κάλλος, και εύρίσκει όλην τήν μαγεϊαν της φύσεως συγκεντω-
μένην εις τους οφθαλμούς της, ούτω και ό όφις ήθάνθη υπερ-
τάτην ήδονήν πρό του άνηοστολιστου άλσους, του θελκτικου
τοϋτου ασύλου της Εύας, εις τήν πρωινήν εκείνην μόνωσιν
της. Η ούρανια εκφρασίς της είναι και άγγέλου γλυκυτέρα.
γυνή ένόνει τήν χάριν με τήν άθωότητα. Αί κινήσεις της, τά
β'έμματα της υπερισχύουν αϊφνης της κακίας του Σατανά
και έν τή άθωότητί των τον κάμουν να λησμονηση τά φρι-
κώδη σχέδιά του. Ο άρχων του κακού διά μίαν στιγμήν εκ-
στατικός φέρεται εκτός της άμαρτίας, της ιδιικής του βου-
λείας. Είς τό βραχύ τοϋτο διάστημα αισθάνεται βλακώδη
καλωσύνην, ή όποια αποπλίζει έν αυτό τήν πονηρίαν, τό μί-
σος, τον φθόνον, τήν εκδίκησιν. Άλλά τό πυρ της κολάσεως
άσβεστον εις τήν καρδίαν του, φλέγει και εις ούτην τον παρά-
δεισον ακόμη και τον άποσπᾷ τάχιστα της γοητείας, ή όποια
επιτείνει τας βασάνους του. Επί τή θέα της άπηγορευμένης
εις αυτόν ευτυχίας, επικαλείται τό μαυιώδες μίσός του και
θωπεύων τώρα τά άπαίσια του κακού σχέδιά του άφίνεται όλος
εις τήν κακεντρέξιάν του.

(Milton : 'Ο άπολεσθεϊς Παράδεισος).

ΕΓΔΙΚΗΣΗ

Μέσα στα βάθη της καρδιάς χρόνια, καιρούς, φυλάει
Σάν φείδι, και, φαρμακικό το μαύρο μουσικό της.
'Οσοδ της τρώει την καρδιά κ' εγδίκησι διψάει.

.....
"Όταν γυρίση στα παλιά χρόνια τον λογισμό της,
'Η δύστυχη! πως ήμπορεί ποτέ, να λημονήση
Την σκοτεινήν αυτήν βραδεία, οποδ φορεϊά το χέρι
Τό αίμα του άνδρός της άδικα και άσπλαχνα ειχε χύσει,
Βνθίζοντας στα σήθιά του το φονικό μαχαίρι ;
Και μ' άγρια όψη ποδ έδειχνε το σήθηος του τά πάθη
Με χέρια εις τά αίματα του θύματος βαμμένα,
Μπροστά 'ετην δύστυχη φτωχή χαρούμενος έστάθη
Και να ! της ειπε κ' έδειξε τά ροδχα αίματομμένα.
Θέλησεν άγρια φόνισσα άπάνου του να όρμηση
Στην αποπλάνησι του νοϋ, στην μαύρη δυστυχία της,
Και με τά ίδια χέρια της ή δόλια να εγδίκηση
Τη μαύρη κόλασι του νοϋ, τη μαύρη σφοδρά της
Και τό αίμα, ποδ άγρό χύθηκε κ' εγδίκησι ζητούσε.
'Όμως άκίνητη, ψυχρή σαν πέτρα τότε βλέπει
Αισθάνεται στα σπλάχνα της μίαν θπαρι, ποδ ζωσος,
'Εκλινε τό κεφάλι της κ' ειπε—αΝά ζήσω πρέπει—

II

Γλυκειά βραδεία, 'στών ούρανό λάμπει τ' ώρατο φεγγάρι,
'Η θάλασσα ήν ήσυχη, τ' άγρι ένασαιήνη,
Δες τό γλυκό του φύσημα, ποδ ή πλάσι τ'όχει πάρη
'Ακίνητη και σιωπηλή κ' άγνή σαν πετρωμένη,
Ποιδε έέρει, τί να μελετᾷ βαθεία, βαθεία στο νοϋ της !
Δεκαοχτώ χρονώ παιδί με νεϊότη κ' όμορφάδα,

'Ακολουθάει μυστικά τὴ φλόγα τοῦ 'ματιῶν της,
 Ποῦ λάμπει μὲς τὰ σκοτεινὰ σὰ φωτερὴ λαμπάδα.
 —'Ακου, παιδί μου, καὶ σιγὰ ε' ὄρατο κεφάλι πέρνει
 Καὶ ε' ἀκουμπάει στὸ σιῆθός της, ποῦ ἡ γλίσσορ πνοὴ της
 Τ' ἀνάθεα γοργά, γοργά τὸ πρόσωπο τοῦ γέρνει
 Καὶ τὸν κυττάει, στὸ βλέμμα της λὸς κι' ἤτανε ἡ ζωὴ της.
 Πέρασαν χρόνια δεκαοχτώ, ποῦ ἤλθες στὴ γῆ, παιδί μου,
 "Αχ! ἀπὸ τότε ἡ σκέψι μου, ἡ κάθε μου φροντίδα,
 Κάθε τρελλὸ μου δειρο κ' ἡ ἄτυχη ζωὴ μου,
 "Ἐνα σκοπό τους εἶχανε σένα χρυσὴ μου ἐλπίδα."
 Πατέρα δὲν ἐγνώρισες· θυμῶσαι μιὰν ἡμέρα,
 "Ὁποῦ καθόσουν κ' εἶπαίς εἰδὼ στὸ γόνατά μου,
 Μ' ἐρώτησες, ἀν ἔλαβες καὶ σὺ ποδὲ πατέρα.
 "Αχ! τότε τρέξανε βροχὴ τὰ μαῦρα δάκρυά μου.
 Καὶ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἤλθες πειά, παιδί μου,
 Γιὰ τὸ φτωχὸ πατέρα σου γλυκὰ καὶ με' ρωτήσης
 Κ' ἐνόμισα, παιδάκι μου, κ' ἐπίστενα, ψυχὴ μου,
 Ποῦ σὰν παιδί τὸν δύστυχο θὰ τὸν ἀλημονοῦσες
 Καὶ ἔτσι ἀπὸ τότε κάποτε γιὰ κείνον σοῦ μιλοῦσα.
 Χρόνια πέρασαν δεκαοχτὴ, ποῦ ἔδω μὲς τὴν καρδιά μου
 Ποῦ ἡ πίκρη μου τὴν μάρανε, σφιχτά, σφιχτά, κρατούσα,
 Μῆτος, ἀγάπη, ἐγδίκησι — τὰ μόνα αἰσθητά μου.
 Σὰν σήμερα, παιδάκι μου, ἀργὰ τὸ βράδυ-βράδυ,
 Μοῦ 'φερε τοῦ πατέρα σου τὰ ροῦχα ἀιματωμένα
 Τρελλὸς φωνῆς, τοῦ μίσους του θανατερὸ σημάδι.
 Χρόνια πέρασαν δεκαοχτὴ, χρόνια δυστυχημένα,
 Σ' ἀνάθεα μεγάλωνες κ' ἔβλεπα με' καμάρει,
 Ποῦ θάσαι σὸ ἐλπίδα μου, ζωὴ, παρηγοριά μου,
 Σ' ἔβλεπ' ἀκούραστο, γερὸ, γενναῖο παλληκάρει
 Κι' αὐξάνει ἀκόμα πειὸ βαθεῖα τὸ μῆτος στὴν καρδιά μου.
 Αὐτός, ποῦ σ' ἔκαμε ὄργανο, περνάει εὐτυχημένος
 Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ αἰμιον γνωρίζανε πατέρα.
 Μὰ δὲ δικός σου σάπισε στὸ μνήμα τοῦ κλεισμένου
 "Α! γλίσσορα γιὰ τὸ φανῆν καὶ φράση τέτοια μέρα!
 Αὐτὰ τὰ ροῦχα, ποῦ θωρεῖς στὸ αἷμα βουτημένα,
 Σοῦ ε' ἄφηκε ὁ πατέρας σου — τὸ μόνο ἐνθύμημά του —
 Πάρ 'τα καὶ κύτταζε καλὰ, τὴ θέλουσε ἀπὸ σένα,
 'Εγδίκησιν, ἐγδίκησιν, αἶμα, διψῆ ἢ σκιά του. —
 'Ὁρθή, χλωμὴ σὰν τὸ κερὶ, στὰ μᾶτια τὸν κυττάζει,
 Σὰν γὰθελε ἀπ' τὸ βλέμμα του, τὴν σκέψι του καὶ τοῖσος
 Σὰν τὸ ἀργὸ στὸ μακελὸ τὸ σιῆθός του σπαράζει.
 Χλωμός κ' ἐκείνος, δὲν τολμῶ στὰ ροῦχα καὶ ζωῶση
 Καὶ τὰ κυττάζει ἀπὸ μακρὰ τοῦ φαίνεται, πῶς στάζουν
 Καὶ πῶς κυλοῦν στὰ πόδια του, τὸ αἷμα πῶς ἀχνίζει,
 Καὶ βλέπει τοῦ πατέρα του τὰ χέρια καὶ τὸν κράχουν
 Καὶ τὰ ζητοῦν ἐγδίκησι· με' φρίκη ε' ἀντικρύζει.
 —«Πάρε τὰ ροῦχα, καὶ τοῦ πῆς, πῶς τὰχα φυλαμένα,
 Γιατὶ θάρχόντανε τὴ στιγμὴ καὶ ε' ἀντικρυσή πίσω,
 Καὶ ὅπως στήθη ἐγιάτρεψε σὲ μῆτος ποιημένα
 θέλω κ' ἐγὼ στὸ αἱμά του τὸ μῆτος μου καὶ σθῶσω.
 Μὲς τοῦ βουνοῦ τὴν κοουφὴ θὲ καὶ τὸν ἀπαντήσης,
 θὰ τὸν χτυπήσης στὴν καρδιά, μ' ἀτίσως τὸν λυπῶσαι,
 'Δνίσως με' τὸ αἱμά του σὲ ἰδῶ καὶ μὴν γυρίσης,
 Κάλλη καὶ μὴ σὲ ξαναῖδῶ. Καταραμένος γῶσαι!

III

Νύχτα βαθεῖα στὸν οὐρανὸ ε' ἄστρια φεγγηοβολοῦνε
 Καὶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ ψιλὰ ε' ὄμορφο φῶς του χύνει.
 Χαράστοις ποῦ τὴ μᾶτια τους σ' ἔπνο γλυκὸ σγαλοῦνε,
 Χαράστοις, ποῦ ἵπνοχάζουνε, ποῦ χαίρονται γαλήνη.
 Μόνος στοῦς λόγγους περπατεῖ με' πλατυμένο βῆμα,
 Ποῦ πάει, ποῦ φεύγει, τὸν ζητεῖ καὶ τρέχει ματωμένος
 Νὰ ἰδῆ γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ κλαῖν μαυροπνεύμενα.
 Κάτω ἐκεῖ πέρα τὴ θωρεῖ καὶ σταματῆ με' τρόμο;
 Φωτιές μεγάλες, τρομαρῆς, ἀνεβοκατεβαίνουνε,

Μὴν εἶναι ἡ Κόλασι ἐκεῖ, ποῦ τοῦ σφαλεῖ τὸ δρόμο
 Κεῖ ποῦ ὅ φοιῶδες κλαίοντες, γογγύζοντας πηγαίνου;
 Σταμάτησε... τὸν ἰδῶν ἀπ' τὸ πρόσωπο σφογγίζε,
 Μὲ τρόμο γύρω του κυττῶ καὶ πειὸ ψηλὰ ἀνεβαίνει
 Φῶς ἐκεῖ κάτω χαμηλὰ τρεμουλιαστὸ ἀντικρύζει.
 Τὸ σπῆτι του κ' ἡ μιννα του ποῦ ἀγρυπνῆ προσμένει.
 Μένει ἀκίνητος ἐκεῖ μὲς τὸ βουνοῦ τὴν ἄκρη.
 Τί χρόνια πέρασαν ἐκεῖ μ' ἡδοικὴν γαλήνην!
 Τὰ μᾶτια του δὲν γινώρισαν ποτε' τὸ μαῦρο δάκρυ,
 Ποῦ ὁ ἀνθρωπος σὴν ἔλπιψι του, σὴν σφοδρά του χύνει.
 Τὰ χρόνια ἐκεῖνα τὰ χρυσᾶ περνοῦνε ἀπὸ μπροστά του
 Μὰ τότες, ποῦ αὐτὸς χαίρονταν γαλήνη κ' ἵπνοχία
 'Ἡ μάννα του ἐθρήνουνε, παράθερε, σιμὰ του,
 Τί τῆς φτωχῆς φαρμάκωσε φοιῶς τὴν εὐτυχία.
 Κε' αὐτὸς ἐφλόξεν δὲν ἔβλεπε τὰ μαῦρα δάκρυά της·
 Πῶς φορεῖ κοιμώντανε, ποῦ ἐκείνη θ' ἀγρυπνοῦσε
 Χύνοντας δάκρυ φλογερὸ ἀπὸ τὰ βλέφαρά της
 'Ἐνῶ ἡ μᾶνη της καρδιὰ καὶ ἐγδίκησιν διψοῦσε.
 Πῶσον καιρὸν ἔμεινε κεῖ, δὲν ἐννοῶσε, δὲν ξέφει,
 Νὰ τὸ φεγγάρι βρισκεται με' τὸ βασιλεμά του.
 Καὶ φαίνεται στὸν οὐρανὸ ε' αὐγερινὸ ε' ἄστειρι.
 Σηκῶνεται. Γιατὶ ποῦ ὀδηγεῖ τὰ πλάνα βήματά του;
 Γιατὶ κεῖ, ποῦ τὸν ἀκαρτερεῖ τὸ ἐγκλημα κ' ὁ φόνος·
 'Ἡ τρίχος του σηκόνονται καὶ τὸ συλλογιέται
 "Αχ! τί ἀτέλειωτὴ νυχτιά! τοῦ φάνηκε ἕνας χρόνος,
 Τί χρόνος εἶναι κ' ἡ στιγμὴ γι' αὐτὸν π' εὐραραγνίεται.
 'Αγάρι ἀγάλια τὰ πουλιὰ ἐπνοῦν καὶ κελαιδῶνε
 'Ο χρυσὸς ἦλιος τῆς αὐγῆς ἀπ' τὸ βουνο' προβάλλει.
 "Αχ! τί γλυκεῖα 'ποῦ και ἡ ζωὴ γι' αὐτοὺς ποῦ τὴν περῶνε
 Μὲ ἵπνοχία τῆς ψυχῆς στῆς φύσεως τὰ κάλλη.
 Εἶναι στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ μὰ οὕτε δὲν τολμᾶει
 Νὰ ρίξη ἀπάνου στὴν κορφή τὰ πλάνα βλέματά του,
 Μέσα στὰ σιῆθι του ἡ καρδιὰ γοργά, γοργά, χτυπάει,
 'Ἐν' ὀδηγεῖ στὴν κορφή δειλὰ τὰ βήματά του.
 Ρίχνει τὰ μᾶτια γύρω του στὴν ἀνθισμένη φύσι,
 Τὰ δένδρα εἰν' ἔλα πρᾶσινα κ' ἀνθίζουτ τὰ λουλούδια,
 Τὸ χελιδόνι γύρισε στὰ μέρη ποῦχε ἀφίση,
 Καὶ τὰ πουλάκια κελαιδῶνε ἔρωτικά τραγοῦδια.
 "Ὀχι! δὲν θέλει τὴ ζωὴ τὴν ὄμορφη καὶ ἄφιση,
 Τώρα ποῦ ἔλ' ἀνθίζουνε γύρω, δὲν εἶναι κῆρμα
 'Ἡ νεότης του καὶ μαραθὴ ἀκόμα πρὶν ἀνθίσση,
 Καὶ σὰν φοιῶς καὶ κατεβῆ σ' ἀραχνισμένο μνήμα;
 Μὰ καὶ τὰ ροῦχα, ποῦ κρατεῖ με' φοβισμένο βλέμμα,
 'Ὁ ἥλιος ποῦ ἀνέτειλεν, ἐσκόρπισεν ἀχτίδες·
 Τοῦ φάνηκε, πῶς δρόσισε, ζωντάνεψε τὸ αἷμα
 Καὶ πῶς ἐκύλησε στὴ γῆ μικρῆς, μικρῆς, ρανίδες
 Κ' ἐφώρσαν ἐγδίκησε. Κάει γοργὸ τὸ βῆμα
 Καὶ ἀνεβαίνει στὸ βουνο' ὀπίσω του ἀφίσει,
 Ζωὴ, καὶ νεότης, κ' δειρα, καὶ προχωρεῖ στὸ μνήμα.
 *Ἐφτασε· νά τον! μακρὰ τὸν βλέπει, τὸν διακρίνει,
 Πλησιάζει, ἐν ἀγγελοπνοῦλο κρατεῖ στὰ γόνατά του,
 Τοῦ τραγοῦδαί σιγατὰ, γλυκὰ τὸ ναουρίζε.
 Καὶ ὁ φοιῶς ποῦ τοὺς θωρεῖ, κρατεῖ τὰ βήματά του,
 Τὸν ἄφησε τὸ θάρρος του κ' ε' εὐτυχία! διακρύζει.
 «Αὐτὸ τὸ δάκρυ ε' ἔσωσε, ἄς εἴν' εὐλογημένο
 'Ἐθῆκε με' ἀπ' τὴν καρδιὰ κ' ἐχύθησε με' πόνο·
 Τίνας κακούργου εἶδανε τὸ μάτι διακρυμένο;
 Τώρα τὸ δάκρυ βρισκεται με' τοῦ θεοῦ τὸ θρόνο,
 Μὰ με' τὴν ζάλην τὴν φρικτὴν ἢ φαντασία τὸν φέρνει.
 Στὰ λόγια τῆς μητέρας του «γῶσαι καταραμένος! . . .»
 Στὸ φοικὸ μαχαίρι του γοργὰ τὸ χέρι φέρνει,
 Τὸν χτύπησε καταδότηθα καὶ πέφτει σκοτωμένος.

IV

Μὰ με' τὴν ὄρα τὴ φριχτὴ καὶ τὴν καταραμένην,

Ποῦ στὸ παιδί της ἀντικρὺ στὸ αἷμα πλέει τὸ θῆμα,
 'Ὅμπρός σὲ εἰκόνημα Χριστοῦ δειλῆ, μετανοιωμένη,
 Ζητάει, στὰ δάκρυα καὶ πνιγῆ τὸ φοβερό της κῆρμα,
 'Ἡ μάννα του ἐκείν' ἡ φόνισσα· καὶ θναῖνε ἀπ' τὴν ψυχὴ της
 δάκρυ καὶ παρακάλεσμα. Μὰ δεαρ θ' ἀντικρυσή
 Μὲς τὴν κρεμάλα σὰ φοιῶν τὸ μοναχὸ παιδί της,
 Πουὸς ἕνα δάκρυ καὶ γι' αὐτὴν ὀλόθερμο θὰ χύση;
 Εἰρήνη Γ. Ζαβιταϊάνου

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γυνὴ ὑπουργός. Εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Idaho τῶν
 Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἡ μίς Luey Deauve διω-
 ρίσθη ὑπουργός τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Αἱ γυναῖκες εἰς τὰ Πανεπιστήμια. Ἡ μίς Mul-
 lenen διωρίσθη καθηγήτρια τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης καὶ φιλο-
 λογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Πεκίνου.

Ἡ ἐν Πεκίνοισι κ. Maria Chéliga, γνωστὴ Πολωνίς δημο-
 σιογράφος διωρίσθη καθηγήτρια τῆς Σλαβονικῆς φιλολογίας εἰς
 τὸ Νέον Πανεπιστήμιον τῶν Βρυξελλῶν.

Γυναῖκες δικηγόροι. Νεωτάτη κόρη ἐν Σουηδίᾳ ἡ
 δις Elsa Eschelsson μετὰ θαυμασίας σπουδὰς εἰς τὴν Νομικὴν
 σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Upsal ἀνηγορεύθη διδάκτωρ.
 Ἡ κόρη αὕτη ἐγένετο ἀμέτωπος δεκτικὴ εἰς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγ-
 γέλματός της εἰς τὰ διακρίνα δικαστηρία τῆς περὶ τοῦ ἱεροῦ.
 Πρὸ αὐτῆς καὶ ἄλλαι γυναῖκες δικηγόροι εἶχον λάβει μέρος
 εἰς δίκα, ἐφοδικζόμενα ἐκτίστω με' ἐιδικὰς ἀδείας.

Τινὰ ὅμως τῶν Σουηδικῶν δικαστηρίων ἀπεποιούτο νὰ δέ-
 χωνται τὰς γυναῖκας συνηγόρους, μεθ' ἑλπὴν τὴν πρὸς τοῦτο
 παρκαχωρημένην πρὸς αὐτὰς ἄδειαν. Ἐνεῦθεν ἐν μέλοσι τοῦ
 Σουηδικοῦ κοινοβουλίου ὁ κ. Oloff Perssons εἰσήγαγεν εἰς
 τὴν Βουλὴν νομοσχέδιον, δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας
 δικηγόρους νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς αἰτῶν δίκα. Τῆν 14ην

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἀπὸ πολλοῦ δὲν εἶχον ἰδεῖ τὴν πατρίδα μου. Μοῦ ἤρθεκε νὰ μετα-
 θίω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μακρὰν εἰς τὰς πόλεις. Ἐνίστε ἀπῆντων
 εἰς τὰ ξένα, μέρος τι εἰς τὸ ὅποιον ἔμεινα μετ' εὐχαριστήσεως, ἄλ-
 λοτε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ εὐγενῆ, ἀλλὰ συχνότερα παγετώδη ψυχρό-
 τητα ἢ ἔχθραν, καὶ ποτε καὶ πουθενά ἡμῶρεσα νὰ εὕρω τὴν πατρίδα.
 Μοῦ ἐφάνετο πολὺ παράδοξον θαῦμα νὰ ἐπιστρέψω πλέον εἰς τὸ ἴψυ-
 χον μικρὸν χωρίον, ὅπου εἶχα διέλθει τοὺς πρώτους τῆς ζωῆς μου
 χρόνους. Ἄλλὰ τὰ πάντα ζητοῦν πάντοτε νὰ ἐπιστρέψου εἰς τὸν
 τόπον, ἐξ οὗ ἀνεχώρησαν: τὸ πτηγνὸν τὸ ὑπὲρ τὰς θαλάσσιους πετῶν,
 ὁ ἀστὴρ ἀφοῦ διατρέξῃ τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ κύκλον του, ἢ ρανις τοῦ
 ὕδατος ἢ μεταβαλλομένη εἰς ὀμίχλωδη ἄμυν καὶ ἀψήρτουσα αὐτὴν
 νὰ παρασυρῆ ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ὅπως ἐπανελθῆ πάλιν εἰς τὴν πάτριον
 αὐτῆς πηγὴν. Ἐπανήλθον κ' ἐγὼ εἰς τὴν πατρίδα μου. Ἀκολουθῆ-
 σαι τὸν διὰ μέσου τοῦ δάσους δρόμον ἔφθασα εἰς τὸν λόφον, ἀπὸ τὸν
 ὅποιον ἠμπορεῖ τις νὰ ἐπισκοπήσῃ ὀλόκληρον τὸ χωρίον μικρὸν χω-
 ρίον, καὶ μετὰ τὸν λόφον ἦλθον εἰς τὸ πέρασμα, τὸ φέρον κάτω εἰς
 τὸν κεντρικὸν τοῦ χωρίου δρόμον. Ὁ κεντρικός τοῦ χωρίου δρόμος,
 ὁ πρῶτος ἀνώμαλος, ἀκάθαρτος, λεξοειδής, καὶ τὸσον ὤρατος τώρα!
 Ἀγαπημένον τοῦ χωρίου μου μονοπάτι, δὲν εἶσαι πλέον ὡς σὲ εἶχα ἀ-
 φῆσει ἀναχωρῶν! Δὲν ὑπήρχε πλέον· τὸν εἶχον ἀντικαταστήσει ἄλλος

Μακροῦ τοῦ 1896 ὁ νόμος ἐψηφίσθη διὰ ψήφων 119 κατὰ
 73. Ἄλλ' ἡ Γερουσίαν ἠρνήθη νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν νόμον τοῦτον
 ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἦτο ἄσκοπον νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς τὰς γυναῖ-
 κας δικαίωμα, τὸ ὅστιον εἶχον ἀποκτήσει γινόμενα δικηγό-
 ροι. Ὁ κ. Oloff Perssons ὅμως ἐπανέλαβε τὴν πρᾶξ τῆς Γερου-
 σίαν αἰτήσιν του καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο, ἐγένετο περὶ τῆς
 φεῖ αὐτῆς ἀποδεκτὴ καὶ παρὰ τῆς Γερουσίαν.

Κατὰ τὰ καθιερωμένα ἐν Σουηδίᾳ ἔθιμα, πρὶν ἢ εἰς νόμος
 τεθῆ εἰς χρῆσιν ὑποβάλλεται πρὸς τοῦ Βασιλέως εἰς τὸ Ἀνώ-
 τατον Δικαστήριον. Τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον μετεβίβασε
 πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα τὸν νόμον τοῦτον ἀνευ οὐδεμιᾶς
 παρκατηρήσεως καὶ ὁ βασιλεὺς Ὅσκαρ ἐπεκύρωσε αὐτόν.

Ἡ δις Elsa Eschelsson διωρίσθη μετὰ δικηγορίαν κηθη-
 γήτρια τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Upsal. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Σου-
 ηδικα εἶναι τὸ πρῶτον ἐν Εὐρωπῇ Κράτος τὸ ὅποιον ἀποτελεσ-
 ματικῶς ἀπεράτισε τὸ ζήτημα τῶν σπουδῶν τῆς νομικῆς διὰ
 τὰς γυναῖκας, τὴν ἐξέστησιν τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ τὴν ἀπὸ
 Πανεπιστημίου τῆς ἑδρας διδάκκαλιν.

**Στατιστικὴ γυναικείας ἐπιστημονικῆς καὶ κελ-
 λιτεχνικῆς δράσεως ἐν Γαλλίᾳ.** Κατὰ στατιστικὴν
 τελευταίως δημοσιευθεῖσα ἐν Γαλλίᾳ αἱ γυναῖκες κηθηγή-
 τρικῆς ἢ διδασκαλίσσαι εἰς τὰ λύκεια, κολλέγια καὶ σχολεῖα
 ἀνέρχονται εἰς 44,499. Αἱ ἰδιωτικαὶ διδάκκαλοι εἰς 23,979
 Αἱ μαζικαὶ εἰς 13,475. Αἱ λυρικαὶ καὶ δραματικαὶ καλλιτεχνί-
 κες εἰς 5,301. Αἱ διδάκκαλοι ὄργανικῆς καὶ φωνητικῆς μου-
 σικῆς εἰς 4,888. Αἱ συγγραφεῖς γυναῖκες εἰς 391. Αἱ ἰατροὶ
 εἰς 68.

Γυνὴ ἱατρὸς κηθηγήτρια. Ἡ δις Robineau ἐσῶτε
 ρικὴ ἱατρὸς τῶν νοσοκομείων τῆς Rouen, ἔλαβε κατόπιν δικ-
 γωνισμοῦ τὴν θέσιν τοῦ κηθηγητοῦ εἰς τὴν ἱατρικὴν σχολὴν
 τῆς πόλεως ταύτης.

εὐθύτατος, καθαρὸς, στερεὸς, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνιάρως καὶ ψυχρὸς, ὡς
 δρόμος πόλεως α' τάξεως, ἐν μέσῳ χωρίου. Ὁφείλω νὰ ὁμολογήσω
 ὅτι ἀμα ἔβλα καὶ τὸ πόδι μου εἰς τὸ σκληρὸν λιθόστρωτον ἔδαφος, ἡ-
 θύθη τὸν ἀντικτυπον εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς καρδίας μου. Οὐδένα ἄ-
 γαπητόν, ἀρχαῖον, γνωστόν, μετὰ τοῦ ὀποῖου με' συνίδεαν φειδρα
 ἢ λυπρὰ ἀναμνήσεις ἀπῆντησα πλέον, οὔτε τὸν ἀρχαῖον τοῦ χω-
 ρίου μου δρόμον. Ἐν ζῆτος ποδηλατιστῶν διηλθὼν αἴφνης πρὸ ἐμοῦ·
 ἡ διαπεραστικὴ τῶν κωδωνικῶν τῶν ποδηλάτων των φωνὴ μ' ἐφό-
 βισε. Ποῦ νὰ φανῆ τοιοῦτόν τι εἰς τοὺς παιδικούς μου χρόνους. Ὁ
 πρῶτος κεντρικός τοῦ χωρίου δρόμος δὲν ἐγνώριστο ποδηλατιστάς! Ἄλλὰ
 τὴν ἢ πρόσοδο τοῦ νεωτερισμοῦ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα καὶ εἰς τὰ
 μάλλον ἀπόκεντρο χωριουδάκια. Πρὸς ὄφελος καὶ σωτηρίαν τῶν ἀν-
 θρώπων ἄρα γε; Παλαιὰ ἀναμνήσεις μοὶ ἐπαρουσιάσθησαν τότε πολ-
 λαί, καὶ πρὸ πάντων αἱ παιδικὰ μου τρέλλαι, ὅσας εἶχα κἀκει εἰς
 τὸν κεντρικὸν δρόμον. Ἐκεῖ ἦτο ἀκόμη στερεὰ καὶ ζωηρὰ ἡ μελέξ
 τοῦ δημαρχοῦ, τὴν ὀποιαν ἐλιθοβόλουν πάντοτε μετὰ τῶν συμμαθη-
 τῶν μου. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βομβαρδισμοῦ ἦσαν συνήθως δάκρυα,
 ἀν καὶ δὲν εἶχομεν ἀνάγκην τῆς ἐπιτηδείας αὐτῆς κλοπῆς, διότι εἰς
 τοὺς οἴκους μας ὀπωρικὰ ὑπῆρχαν ἀρκετά· ἀλλὰ τὰ ξένα μυρίζουν
 πάντοτε καλλίτερα. Μᾶς ἤρθεκε δὲ νὰ βλέπωμεν καὶ τὸν δημαρχον
 νὰ ἐξέρχεται με' τὸ ραβδί του καὶ μᾶς κυνηγεῖ καὶ ἡμεῖς νὰ φεύγωμεν
 με' τὴν λείαν μας με' ταχύτητα ἀστραπῆς.

Ἡ μικρὰ τοῦ χωρίου λίμνη, ὡς εἶδον, ἀγχιπᾶ τὸν νεὸν δρόμον·
 πρὸς χάριν του αἱ ὄχθαι τῆς ἔχασαν πολὺ· εἰς τὰς ὀποιᾶς ὄχθας παι-
 διὰ ἡμεῖς ἐν καιρῷ χειμῶνος πηγάζοντα εἰς τὸ σχολεῖον, ἐτρέφαμεν
 με' τὰ ἔλκθηρά μας, ἢ ἐν ἐλλείψει τοῦτων τὸ ἀντικαταστάσαμεν

ΠΡΟΣ ΤΑΣ κ. κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

Κατὰ παράκλησιν τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτῶν μας, εἰς ἃς ἀπέβη ἔδωκα νὰ εἰσπράξουν καὶ ἀποστείλουν ἐντὸς τῶν 22 ἡμερῶν τοῦ Μαρτίου τὰς συνδρομὰς τῆς Ἑφημ. τῶν Κυριῶν, τῶν ἐπιθυμουσῶν συνδρομητῶν, νὰ ἔχουν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ λαχείου, παραγίνομεν τὴν ἐν λόγῳ προθεσμίαν μέχρι τῆς 15ης Μαρτίου δι' ὅλας τὰς ἀπαντηχοῦ συνδρομητριάς μας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μέχρι τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς ἐκδοθησομένων ἀποδείξεων μας δίδει δικαίωμα εἰς λαχεῖον τοῦ ποίου κερδίζουσι 100 ἀριθμοὶ ἀντικείμενα ἄξια: ὑπερχιλίων δρ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Ἐορτὴ κατ' ἔξοχὴν φιλανθρωπική, τιμῶσα τὰς κύριὰς δλας αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ἐκοπίσασαν καὶ ὑπεβλήθησαν εἰς μικρὰς θυσίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς.

Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἂν καὶ παλιὰ ὡς σωματεῖο, δὲν εὐπάρει ὅμως καὶ δὲν ἔχει εἰσοδήματα ἀνάλογα πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πτωχῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὴν πόλιν μας.

Οὗτε μόνον εἰς τὴν παροχὴν δωρεῶν φαρμάκων καὶ ἰατρῶν τῶν πτωχῶν ἀσθενῶν δὲν ἐπαρκοῦν οἱ πόροι τῆς Φιλοπτώχου, ἡ ὁποία ἐκ τῆς φιλανθρωπικῆς ἐργείας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰσέπραξε τρεῖς ἡμιτο χιλ. δραχμὰς· περίπου, αἱ ὁποῖαι θὰ χρησιμεύουν εἰς ἀνακούφισιν τόσων δυστυχῶν καὶ τόσων ἀπηλπισμένων.

ΒΙΒΛΙΑ

Διηγήματα Π. Α. Ἀξιώτου. Νέκν πάλιν σειρὰν ὠραίων διηγημάτων ἐξέδωκεν ὁ κ. Ἀξιώτης. Μερικὰ ἐξ αὐτῶν φέρουν ἐντελῶς νησιώτικον χαρακτήρα καὶ εἶναι γραμμένα εἰς γλωττῶν δημοτικῆν, ἢ μᾶλλον εἰς ἰδιώμα νησιώτικον.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι τὰ καλλίτερα, τὰ φυσικώτερα τὰ ὠραιότερα

τὰ βιβλία μας. Ὁ διδάσκαλος ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ οἴκου τοῦ δὲν ἤμποροῦσε νὰ ἴδῃ μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης· ὦ πρῶτε ἀγαπητέ δρόμε, δὲν ἔχεις πλέον τοιοῦτον παιδικῆς χαρᾶς θόρυβον! Ἐκεῖ ὅπου τώρα εἶνε ὁ σωρὸς τῶν φαίων λίθων εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὑπῆρχε τότε ἡ οἰκία ἐνδὸς γέροντος ποιητοῦ. Μεγαλοφώνως σχεδὸν ἐγόλατα, ὅταν ἔφθата εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην, ἐνθυμηθεὶς ἐν κατόρθωμά μου, εἰς τὸ ὁποῖον ὑπεβοηθοῦμαι ἀπὸ τὸν φίλον μου Κάρλον, ὅστις εἰς παρομοίας περιστάσεις μετὰ προθυμίας πάντοτε μοὶ παρέσχε τὴν συνδρομὴν του. Ἐῖχμε εὖρει ἕνα κενὸν χάρτινον σάκκον ρωποπόλου, ἐτυμαζεύσαμεν τεχνικώτατα τὸ ἄνω μέρος καὶ τὸ ἐδέσκαμεν με δυνάτην λινὴν κλωστήν· ἐβάλαμεν τὸν σάκκον ὡς ἦτο φουσκωμένος εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, καὶ ἐκρῦφθημεν ὀπισθεν τῆς οἰκίας τοῦ ποιητοῦ, κρατοῦντες ὡς δύο ἐπιδέξια μισογράμματα τὴν ἄλλην ἄκραν τῆς κλωστῆς. Ἠρχετο κατὰ τύχην ἡ τροχίστρια, ὀλίγον ταλαντευομένη περιπτύματα, δεισιδαίμων καὶ φιλάργυρος γυναικούλα. Βλέπει τὸν σάκκον καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀρχίζου νὰ σπινθηροβολοῦν. Περιτρέφει τὰ βλέματά τῆς ἐν βίᾳ παρατηροῦσα ἐὰν τὴν ἔβλεπε τις, καὶ ὅχι ἄνευ φόβου ἐκτείνει μετ' ἀπληστίας τὰ ἰσχνὰ τῆς χεῖρα, ὅπως λίθη τὸν σάκκον ὅστις τὴν εἶχε γοητεύσει. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! μόλις ἤγγισε τὸν ξένον πλοῦτον διὰ τῶν δακτύλων, καὶ ἐκφύγει οὗτος ὑψοῦμενος εἰς τὸν ἄερα, περᾶ ἄνωθεν τοῦ δενδρυλίου καὶ ἐξκολλουθεὶ νὰ ὑφοῦται καὶ ν' ἀπομακρύνεται. Κραυγὴ ἀπογοητεύσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς φοβηθείσης γυναικὸς· ἔμεινε ὡς κεραυνόπληκτος, καὶ ἤθελε βεβηλῶς ἀπομακρυνθῆ με βῆμα ταχὺ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἂν ὁ φίλος μου Κάρλος δὲν ἐξέσπα εἰς ἕνα θορυβώδη, γέλωτα. Ἐνόησε τότε φυσικὰ ἡ τροχίστρια τὴν αἰτίαν τοῦ μαγικοῦ συμβάντος, καὶ ἡ γραῖα μάγισσα ἐδίψα ἐκδίκησιν· τὴς ἀκολούθους ἡμέρας δὲν ὑπῆρχε πλέον μέσον νὰ ὑτάγωμεν ἡσύχως εἰς τὸ σχολεῖον καὶ οἱ δύο μας.

Τί ἦτο τότε τὸ μέρος αὐτὸ δι' ἐν τρελλόπαιδον, καὶ πῶς ἐπέβη τὸν καιρὸν του ἐκεῖ εὐτυχῆς Ἡβίς παλιὰς δρόμος χωρίου ἔχει ἀπεύρους

τερὰ ἐξ ὅτων ἔχει γράψῃ ὁ συμπαθὴς συγγραφεὺς καὶ δόκιμος μεταφραστὴς τῶν μύθων τοῦ Σκρίδωφ καὶ τόσων ἄλλων ὠραίων ἔργων τῆς Ρωσικῆς φιλολογίας.

Ἐρευνητὰ. Παρὰ τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη τοῦ γνωστοῦ λογιου, τοῦ τιμῶντος ἐν Λονδῶν τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις μηνιαίου περιοδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον ἢ Ἐρευνητὰ. Ἔργον τῆς Ἐριῦνης ἔ-ται ἡ διευφύσις τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινοῦ περὶ τῶν ἀνὰ τὸν δυτικὸν κόσμον συντελουμένων προόδων. Ἐτησίαν συνδρομὴ ὁ φρ.

Τὸ Μοναστήριον τοῦ Δαφνίου. Παρὰ τοῦ κ. Κ. Σπανοῦδη ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις μελέτης ἀναφερομένης εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς τοῦ Δαφνίου καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν ρυθμὸν καὶ τὴν διακόσμησιν αὐτῆς. Τὸ ἔργον θὰ τιμᾶται δρ. 12 διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. 10 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Η ΗΛΕΚΤΡΑ

Ἡ παράστασις τῆς Ἡλέκτρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ὑπὸ ἐρασιτεχνιδῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν νέων ἀποτελεῖ ἐκ ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα θεατρικὰ χρονικὰ τῆς Ἑλλ. κτηνῆς.

Δυστυχῶς τὸ φύλλον μας ἦτο ἐσοιμον, ὥστε ἀναγκασόμεθα νὰ ἀνυβάλωμε τὴν δημοσίευσιν τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου μας εἰς τὸ φύλλον τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Ἐν μόνον λέγομεν σήμερον ὅτι ἡ δὸς Ἀποστόλου καὶ ὁ κ. Πικραεωργίου ἦσαν τέλειοι, ὡς ἐρασιτέχναι καὶ ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἐν νένει τιμᾶ τὸν διοργανώσαντα αὐτὴν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Μιστριώτην.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ « ΕΦΗΜ. ΚΥΡΙΩΝ »

Ἐκ τῶν κληρωθέντων ἀριθμῶν ἐπικρουσιάζθησαν καὶ μέχρι τοῦδε εἰς τὸ γραφεῖον: Ὁ ἀριθμὸς 269, τῆς ἐν Ὀδησσῷ συνδρομητριάς μας κ. Μ. Σαλωμοῦ, ἡ ὁποία ἔλαβεν ἐκ ἀρχαίων λοχεῖον, καὶ ὁ ἀριθμ. 2023 τῆς ἐκ Πέδρου κ. Ἐρατοῦς Α. Δαμίου, ἡ ὁποία ἐκέρδιτε μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν δωρεῶν.

εὐχαρίστους ἀναμνηθεῖς Ἠμπορεῖ νὰ συνανήθη τις εἰς συνομήλικον, ἢ ἕνα κύνα, μετὰ τοῦ ὁποῖου νὰ μὴν ἐπαίξει νὰ μὴν ἐπάλασσε, ἕνα φράκτιν κήπου εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἀνεριχθήθῃ, ἕνα βάλτον τὸν ὁποῖον νὰ μὴ διήλθε; Παρέρχεται ὦρα γαριε ν' ἀκουσθῇ ὁ κρότος μαστιγίου παιδοῦ εἰς τὸν δρόμον, ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος σφυρίζων ὡς ψαροῦν ἢ θορυβῶν ὡς σπουργίτης; Ὅχι βεβαίαι, καὶ ἐάν τις ἀπὸ σχολαστικότητα ἐδοκίμαζε νὰ ἐμποδίση αὐτά, ὁ τοιοῦτος ἤθελεν ἐπιζῶκει τι ἀδύνατον, διότι εὐκολώτερα ἠμπορεῖ νὰ κλεισθῇ τις πηγὴν εἰς τὸ βρος ὅπου πηγάζει, ἢ τὰ ὄρητικὰ καὶ ἀπεριόριστα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ δροσερᾶς καὶ καθαρᾶς πηγῆς πηγάζοντα, παιδικῆς ζωηρότητος ρεύματα. Ἐνθυμοῦμαι προτέτι καὶ ἐν λυπηρὸν συμβεβηκὸς τῶν παιδικῶν μὲ ἡρόνων εἰς τὸν δρόμον τοῦ χωρίου. Ψυχράν τινα φθινοπωρινὴν πρωίαν ἐπηγαίναμεν εἰς τὸ σχολεῖν, καὶ εὗρομεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου ἐπαίτην θνήσκοντα· ἀφ' ἐσπέρας εἶχεν ἔλθει εἰς τὸ χωρίον, ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀδύνατος καὶ δὲν ἠμπορεῖε νὰ προχωρήσῃ ὅπως ὑπάγγη εἰς κνήν, καφενεῖον νὰ διαφυκτερεύσῃ. Τὸ πρῶτ' ἦτο πλέον ἐτοιμοθάνατος, εἰς ἕνα ἐξ ἡμῶν ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ γονυπετήσῃ καὶ εἴπη μεγαλοφώνως τὸ «Πάτερ ἡμῶν» ὅλοι ἡμεῖς συνεπροσευχῆθημεν ἁμέσως μεγαλοφώνως, ὅλοι, καὶ οἱ μᾶλλον εὐθυμοὶ καὶ ἀπερισκεπτεῖ. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐπαίτου ἐξωγραφῆθη τότε ἡ ἀγαλλίασις. Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς εἰσῆκούσε καὶ προσεδέχθη τὴν παιδικὴν προσευχὴν, ἡ ὁποία ἔγινεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου.

Ἐξεπληρώθη τέλος ὁ πόθος μου, ἔφθασα εἰς τὸν πατρικὸν μου οἶκον· καὶ αὐτὸς ἤλλαξε. Ὁ ὄρχαιος ἀπὸ ἀκάνθας φράκτις ἀντικατέστη ὑπὸ ἄλλ' ὁ ἀπὸ μαλακωτέραν ὕλην· ὁ κήπος περιωρίσθη· ὁ χώρος ἔγινε μικρότερος καὶ περιεκλείσθη ὑπὸ πρασίνων προχωμάτων. Δὲν ἀρέτουν εἰς ἐμὲ αἱ μεταβολαὶ αὐταί. Ἄλλ' ἀρήνω τώρα ὅλα κατὰ μέρος, λησιμονῶ καὶ τὴν λύπην καὶ τὴν ἀθυμίαν, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησεν ὁ δρόμος τοῦ χωρίου, διότι ἤξευρω ὅτι ἐπανεύρον τὴν εἰλικρινὴ καὶ σταθερὰν ἀγάπην.

(Κατὰ τὸ Γερμανικόν)

Μαρία Πινέλλη.